

Waar bloed is, zijn haaien

Eerste druk, augustus 2012
© 2012 Sylvia de Rijk

ISBN: 978-90-484-2559-4
NUR: 508

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

SYLVIA DE RIJK

WAAR BLOED IS,
ZIJN HAAIEN

Mijn dank gaat uit naar mijn man en kinderen, omdat zij het geduld hebben gehad zodat ik dit boek kon schrijven, mijn corrector en onze goede huisvriend Dick Remmers, en een kus aan mijn zus.

Inhoudsopgave

Waar bloed is, zijn haaien	9
Het wassen van jurken	15
De kapper en zijn klant	23
Op de markt	28
Koffie oma?	33
Mummie	38
Rare vogel	43
De belevenissen van een etalagepop	47
De zon in mijn leven	52
Een gevallen vrouw	55
De botsing	59
Als je haar maar goed zit	64
Mijn droom	68
Vleermuizenpoep, slecht voor je haar?	74
26 december 2004	79
Mama mia!	84
Aardbeving, 20 mei 2012	89

Waar bloed is, zijn haaien

Mijn gedachten gaan naar het eiland Dhiggiri, een eiland op de Maldiven. We zitten buiten op het terras in de zon. We kijken naar de steiger waarop een groepje mensen staat. Ik vraag aan mijn mannetje (ik noem hem zo omdat hij iets kleiner is) wat daar te doen is.

Hij zegt: 'O ja dat is waar ook, ben ik vergeten te vertellen. Gisteren hoorde ik dat, elke dag zo rond elf uur de vissen worden gevoerd. De kok gooit dan al het vlees en vis weg dat niet meer gegeten wordt. Op deze manier wordt er geen onnodig afval geproduceerd.'

'Laten wij morgen gaan kijken,' zeg ik. 'Dan neem ik mijn snorkel-spullen mee. Ik wil dat wel allemaal van dichtbij bekijken.'

De volgende dag dobberen wij rustig in het water. Zoals gewoonlijk geniet ik weer van het prachtige onderwaterspektakel. We zwemmen naar de plaats waar zo meteen de vissen gevoerd worden. Het valt mij op dat er steeds meer vissen verschijnen, op de plaats waar straks een waar slachtveld zal zijn. Ik zie vissen zo groot als dolfijnen, ik heb geen idee wat voor vissen het zijn, maar ze zijn wel groot! Mijn mannetje maakt mij duidelijk dat hij het water uit wil want hij vindt het eng. Ik kijk hem na als hij richting steiger zwemt en denk: ik vind het ook eng maar het is ook spannend! Ik blijf zo'n twee à drie meter van de steiger vandaan want als er iets gebeurt, dan ben ik zo het water uit.

Er worden twee dode vissen in het water gegooid. Meteen komen de grote vissen aanzwemmen, en ze happen in de dode vissen. Het is een gevecht van jewelste. De vissen worden aan flarden gescheurd. Er wordt nog een vis in het water gegooid. Wat een oorlog is het. De grote vissen vechten met elkaar om stukken vis te bemachtigen. Maar ook hele kleine vissen vechten of hun leven ervan af hangt. Er wordt een brok vlees in het water gegooid. En ik zie weer andere vissen naderen die de stukken vlees uit elkaar scheuren. Wat een ervaring! Ik geniet maar er knaagt ook iets van angst in mij. Er is veel bloed in het water. Waar bloed is, zijn ook haaien!

Er drijft een groot stuk vlees mijn kant op en ik aanschouw het gevecht van nog geen meter bij mij vandaan. Ik zie de tanden van de grote vissen. Brokken vlees en vis hangen eraan. Dan zie ik een groepje vissen naderen van zo'n veertig centimeter, die erg veel weg hebben van kleine haaien. Ik zeg tegen mezelf, 'oké, ik heb erg genoten maar nu is het welletjes'. Als ik richting het trappetje zwem zie ik de groep naderen. En ze rukken met z'n allen een brok vlees uit elkaar.

Ik pak het trapje beet als er een klein visje naar me toe komt zwemmen. Ik zet mijn voet op het eerste treetje, en dan begint dat visje ineens naar mijn voet te happen! Nu draag ik speciale waterschoenen dus ik voel niets. Maar ik ben wel bang! Het is een visje van zo'n tien centimeter maar met hele scherpe tanden. Ik probeer weer uit het water te gaan maar de vis hapt en zet zijn vinnen op! De vis lijkt nu veel groter door die groene stekelige hanenkam. 'Hé rotvis, ga eens opzij' zeg ik. En ik probeer de vis weg te jagen met mijn arm. Het visje is niet bang en komt steeds weer terug bij iedere poging die ik doe. Na tien minuten ben ik het zat. 'Nu is het genoeg geweest, ik ben veel groter dan jij, dus doei!' zeg ik. Ziet u het al voor u. Ik, zo'n één meter drieënzeventig tegenover een visje van tien centimeter! Ja lach maar, maar ik had het wel benauwd! Ik zet mijn voet op de derde tree en trek me in één beweging het water uit. Het is een gehap in mijn voet en in mijn hiel! Maar ik ben veilig op de steiger. Mijn mannetje vraagt waarom het zolang duurde. Ik begin te lachen en zeg: 'Dat is een lang verhaal. Ik vertel het je straks wel!' We lopen naar het terras waar we gaan zitten en koffie bestellen. Ik ben nog in een andere wereld met mijn gedachten.

'Het was prachtig! Wat een ervaring!' zeg ik tegen mijn mannetje. En ik vertel ronduit van alles wat ik heb gezien. Ik eindig met het verhaal van het kleine visje. Mijn mannetje krijgt de slappe lach en zegt 'Jij bang van zo'n klein visje! Wat een blunder.' Maar hij is ook trots op mij. 'Het was van boven al een gruwelijk tafereel. Laat staan als je het van zo dichtbij ziet!'

Na de koffie gaan we naar ons huisje. Ik wil graag even douchen omdat ik stink naar rotte vis en bloed.

Tijdens de lunch vertellen we aan de twee ander koppels die bij ons aan de tafel zitten, wat we die ochtend mee hebben gemaakt.